

Poznámky oponenta k bakalářské práci Tomáše Hodbodě na téma *Každá věc, činnost a její výsledek mají svůj čas naplnění, ale tento nemusí nikdy nastat. Nikde, nikdy.*

Od Benátského bienále v roce 1999, kde bylo možné zhlédnout větší počet expozic pracujících s videoobrazem, které přímo „soutěžily“ s filmem tím, že rozkládaly dispozitiv kina novým způsobem tak, že jednotlivé záběr neřadily sekvenčně za sebe, ale do prostoru, a kde tak vycházelo najevo, že kinematografie je jen jednou z možných instalací pohyblivého obrazu, vzniklá v rámci současného umění (relativně) nová forma obrazů, u kterých lze vidět, že mají smysl být raději vystaveny než promítnuty, že má smysl připadnout si s nimi osaměle; zažít to opakovaní: obcházet je, ohlédnout se, vrátit se. Paradoxní pohyb bez času.

Tento – přes desetilet trvající – intermediální dialog mezi galerií a kinem, potažmo filmem a výtvarným uměním jistě vedl ke konstituci nových forem obrazu. Video zevnitř proměnilo filmový obraz: zastavilo jej, vstoupilo do prostoru mezi jeho obrazy a uvedlo jej s výtvarným uměním do komplexnějších vztahů. Nejen podle francouzských teoretiků je video médiem, kterému chybí vlastní identita, a proto neustále vstupuje do smíšených vztahů s ostatními formami obrazu a stimuluje přechody mezi nimi. Slovy Raymonda Belloura: „Video je především převozníkem, převaděčem.“

Co převádí v našem případě? Odkud, kam? Tomášův Měsíc v centrální projekci pětikanálové video instalace je znakem převaděče *par excellence*, a když teď mám o jeho pozici – vedle dvouprojekce vyprolnutí hermeneutického světa milujících se lidí (kterou vidíme po levě straně) – reflexivně něco napsat, nemohu si nevzpomenout, co jsem o vztahu videa a filmu napsal před několika lety:

Existují věci tak tmavé a jemné, že je na film nenatočíš a na video-monitoru zase neuvidíš nic. Umění je odhadnout formát. Film je Slunce a video je Měsíc. (Minimálně v tom smyslu, že když vidím měsíc, můžu za ním vidět světlo slunce, minulost). Jsou také věci, které si můžeme uvědomit jenom v noci, vidět, co odraz řekne, co zprostředkuje. Co nám umožňuje setkat se s věcmi, které slunce dělá neviditelnými. Myslím, že právě proto točíme na video, protože zavřít oči je něco jiného, než dívat se do tmy.

V Brně 5. 6. 2009, Filip Cenek

Bakalářskou práci hodnotím výborně a doporučuji k obhajobě.

